

A preu rebaixat?

written by Pere Grau i Rovira | 17 de gener de 2022

Als comentaristes del conflicte Catalunya-Espanya els hi ha sortit ara un nou tema per aventurar possibilitats i conjeitures: la possible tornada del president Carles Puigdemont a Catalunya, després que la justícia europea dictamini que la seva immunitat com a eurodiputat també és del tot vàlida a Espanya. Les dues opinions als extrems oposats són: la massa optimista, que Puigdemont quan arribi faci efectiva la independència; la més pessimista, que Espanya es passi pel folre el dictamen europeu i Puigdemont vagi directament de la frontera a la presó. I encara n'hi ha una de menys pessimista, però igualment fatal per al país: que el president no sigui empresonat, però que quedi "neutralitzat" per manca de suports, que perdi la seva importància de figura capdavantera de l'independentisme, i que els Villarejos de torn puguin dir rient per sota el nas: "Misión cumplida".

Quim Torra ha dit, amb raó, que una tornada de Puigdemont pot ser "un punt d'inflexió" important en el curs dels esdeveniments. Però ha afegit, altra vegada amb tota la raó: "Només la tornada del president no és suficient... Si realment la tornada del president Puigdemont va acompanyada d'una mobilització popular que tingui al darrere un programa concret sobre què ens proposem fer, aleshores ja és una altra cosa". I d'aquí plora la criatura.

Per a algú com jo, que només pot seguir els esdeveniments com un espectador qualsevol, sense accés als moviments fora de la llum pública, la situació és evident: a) el panorama, malauradament, és dominat per picabaralles partidistes dins de l'independentisme que dificulten (o fan impossible) la unitat estratègica que és imprescindible per guanyar la partida al poderós Estat; b) sense aquesta unitat estratègica, no és impossible, però sí molt difícil, elaborar un programa concret d'actuació que pugui afavorir la mobilització popular; c)

sense programa i sense mobilització la “neutralització” de Puigdemont seria la possibilitat més probable. I Espanya encara ens cargolaria més, anys i anys, tant econòmicament com culturalment, amb la tranquil·litat d’estar segura de no tenir davant cap obstacle seriós.

Vol dir això que ja des d’ara cal resignar-se? Vol dir això que hem de donar a Espanya el fracàs de l’independentisme amb safata i a preu de rebaixes? És clar que no. Però caldrà molta feina i molta bona voluntat, que actualment als nostres partits va ben escassa. Per sort, el futur no està marcat per cap determinisme insalvable. I com va dir un savi, la utopia d’avui és la realitat de demà.

Una possible tornada del que per tants de nosaltres encara és el nostre president legítim, no es veu previsible fins a finals d’any. I fins llavors hi poden haver molts capgiraments. En l’entrevista que fa poc va fer *Vilaweb* a Laura Borràs, la presidenta del Parlament, a més d’una pregunta va respondre que a hores d’ara era impossible donar-hi resposta i que quan vingués el moment ja es veuria què calia decidir. És la posició intel·ligent de qui té conviccions fermes, però sap que només pot aplicar-les en un dia a dia molt volàtil i canviant constantment.

Al meu més que modest parer, i amb plena consciència que no soc ningú per donar consells a gent millor informada, crec que un possible full de ruta per aquella part de l’independentisme que no vol esperar la setmana dels tres dijous ni resignar-se a un tàcit neo-autonomisme, podria incloure aquests punts.

1. Centrar l’atenció i el suport en el Consell per la República i l’Assemblea de Representants.

2. Que aquests dos organismes es proveeixin d’un consell assessor de caràcter tant transversal com tècnic, que elabori possibles respostes a tantes situacions com sigui possible. Vull dir no sols un pla A i un pla B, sinó també C, D i els

que calguin. I que vagi adaptant aquests plans als canvis de situació general que vagin produint-se.

3. En contactes, fora de la llum pública, sondejar constantment quin suport per a aquests plans es pot esperar dels partits polítics a l'interior, acceptant els canvis que aquests proposin i que siguin raonables.

Aquest pot ser un dels possibles camins per arribar al programa concret que demana Quim Torra.

Aquí i avui, no és el moment per tornar a fer retrets a ningú, sinó el d'apel·lar a tothom a fer l'exercici d'humilitat de no creure's en possessió de la veritat infal·lible i de tenir la generositat d'aplegar voluntats. I qui no ho faci, que sàpiga que el poble no ho oblidarà i una hora o altra passarà factura als que ara (ni que sigui potser amb la millor intenció del món) venguin el nostre futur a preu de rebaixes.